

26

Rádžův boj

Rádža zůstal jako zkoprnělý.

Hlava kobry byla skoro stejně velká jako jeho vlastní, její oči na něj pronikavě zíraly, tiše a hrozivě syčela.

„Smím vás představit?“ zašklebil se Železný spár. „Tohle je Bahaya, královská kobra.“

Rádža začal prudce dýchat. Celou svou vůlí bojoval proti nastupující panice a najednou si něco uvědomil. „To jsi byla ty,“

zaburácel tiše. „Ty jsi tam v tu noc taky byla... poznávám tvůj pach.“

„Takže se znovu potvrzuje,“ neodpustil si Železný spár posměšnou poznámku, „že co tygr ucítí v okamžiku svého narození, na to celý život nezapomene. Máš pravdu, tygřátko, ne náhodou se Bahaye říká Královražedkyně. Uštkla už tvého otce, a bude jí potěšením zatnout své jedové zuby i do tebe.“

„Jissstě že bude,“ zasyčela kobra, ještě trochu víc se napřímila, takže teď převyšovala Rádžu, a přitom míhala jazykem.

Rádža couvl, tak daleko, jak se odvažoval, aby zůstal z dosahu drápu Železného spára. „Je tohle tvůj způsob boje?“ zeptal se ho. „Proto jsi porazil mého otce, nebyl to férový souboj!“

„Nikdy jsem netvrdil, že bojuji fér,“ připustil Železný spár nevzrušeně. „Ale vím, jak vyhrávat. O nic jiného nejde. A teď hodně štěstí, princátko!“

Vyzývavě kývl na hada, který zaklonil masivní hlavu, jako by se rozmachoval, než se vrhne na svou oběť. Nastala správná chvíle!

„Ted!“ zařval Rádža a vzhlédl ke kořenům nad roklinou. Nikdo jiný si nevšiml, že tam visí těžký kus kamene, který přikutáleli Rádžovi přátelé. Kořeny a úponky rostlin se pod jeho vahou napínaly, ale nepovolovaly.

Ještě ne...

„Ted!“ vykřikl Rádža znovu, tentokrát už v panice.

„Pracujeme na tom, gek-geko!“ zněla odpověď.

„Co to má být?“ zasyčel had a také vzhlédl. „Pokoušíš se mě přelstít, ty zákeřný malý chlupouně? Snažíš se snad být chytřejší než já?“

